

PETŐCZ ANDRÁS

Zágráb

azt mindenki tudja, merre járnak a fekete macskák,
piros-fehér kockás házak tetején ugrálnak minden pillanatban,
akkor is, amikor olyan hideg van,
hogy még a forralt bor sem melegíti fel a lelket

azt mindenki tudja, hogy a horvát macskák vért isznak, ha bánatosak,
és ha nem vért, akkor *travaricát*, mert az pezsdíti a testük,
villámló szemekkel mennek a Jelačić térre, és
dorombolnak, amikor balkánista vágyaik teljesülnek

milyenek a kék villamosok, ha nem éppen kékek?,
mosolyognak akkor is, akire mosolyogni érdemes, mégis szigorúak,
mindenki nyugodt és erős, és nincsenek elhallgatott gondolatok,
az óváros alatt végtelen alagút, patkányok nélkül

mindenki sétál, az is, aki rohan, és az is mosolyog, aki sír,
tenger illata van minden járókelőnek, sós tengervíz mindenki ruhája,
az utcák hideg köveiből forróság árad még a legcudarabb
téli napokon is, akkor is, ha zuhog a hó

azt mindenki tudja, hogy léteznek macskák, akik akkor boldogok,
ha emlékeznek egykori önmagukra, feketére égetett bőrük üzenetére,
ha visszarévednek kölyökmacska-korukra, mikor is boldogan
dörgölöztek macska istenükhöz, ahhoz, aki nincs, vagy aki van

azt mindenki tudja, hogy a fekete macskák szabadok Zágráb utcáiban,
szabadon és boldogan kóborolnak, mert azt hiszik, végtelen az idő,
végtelen időközön által létezhetnek valamiféle balkánista tenyéren,
ahol is mindig van *burek* meg *csevapcsicsa*, és létezik kuckó az elalváshoz

Most akkor Nizza

*most akkor mi van?, kérdezed, és én nem válaszolok,
Nizza főutcáján botorkálok úgy, mint egy hajléktalan,
otthont keresek ott, ahol nem lesz otthonom soha,
minden szétesik, minden szomorúság*

*elmenni valahonnan nem olyan egyszerű, mondd,
elhagyni valamit majdnem reménytelen, teszed hozzá,
mindig benned marad, és előjön később, felsír,
tetted kendő alatt, nélküled is megél*

*mindig benned marad, mint a gyereksírás, kimondhatatlan,
visszaforgatni az időt semmiképpen sem lehet, soha, soha,
örökké szemben áll veled, és nem érti, mi is történhetett,
és nem tudod megvédeni, nincsen rá lehetőség*

*lehet kóborolni Nizza fő utcáján, miként a hajléktalan,
ideig-óraig csökken benned a feszültség, kétségtelen,
aztán valaki mégis azt mondja, nem jól cselekedtél,
akkor, amikor, abban a pillanatban*

*most akkor mi van?, kérdezem tőled, nem válaszolsz,
Nizza főutcáján lépkedek, igazi hajléktalan,
otthont keresek, és nem lesz már otthonom soha,
mert minden szétesett, végérvényesen*

Minden egyszerre üzen

Duke Ellingtonnak

*minden egyszerre üzeni, hogy megint, megint, igen, minden,
megint egyszerre, minden, minden jó lesz, szól a trombita,
a billentyűs rákever, igen, minden, minden újra, gyere, újra,
futok valahol, gyerekként megint, futok, futok az úton, velem
van minden, az apám, az anyám, újra, igen, rohanás az egész,
és te is itt vagy, szól a zongora, kever a dobos, te is itt vagy,
rohan minden, és mégis minden mozdulatlan, nem is tudom,*

rohanás és mozdulatlanság egyszerre, minden futás, szól a zongora, a trombita ráerősít, minden egyszerre van jelen, minden, a futás, a mozdulatlanság, minden egyszerre, minden, ami a múlt, az egész *ügynevezett* életünk, gyerek vagyok, újra, valahol Óbudán, vagy nem is tudom, itt az apám, itt az anyám, itt van minden, micsoda futás mindez, szól a zongora, és te is futsz velem, minden mozdulatlan, és minden mozgásban, billentyűkön dobolok én is, micsoda csoda látomás, égzengés, futás és csend, dobolok a billentyűkön, minden egyszerre történik, futás, és mozdulatlanság, apám nevet, anyám integet nekem valahonnan, talán a magasból, soha nem térek vissza, elmegyek, a világ a lábaim előtt, soha nem akarok visszatérni, kiabálni akarok, és futni akarok, és azt, hogy itt legyél velem, itt legyél mindig, futás és mozdulatlanság, kiabálás és csend!!!, igen, csend, dobolok a billentyűkön, írom a verset, sikít minden, kiabálás és csend, sikítás, jaj, mi ez, mi ez a futás bennem, most kicsit elhallgat minden, majd újra kezdi, micsoda küzdelem ez a hangokkal, hova futok, hova sietek, szeretnék megállni, ott akarok ülni a város felett, a teraszon, nézni a mélybe, bort inni veled, és rágyújtani egy cigarettára, tudod, *arra a cigarettára*, csak veled, add meg, uram, ismét, mondom magamban, közben folytatódik a futás, rohanok előre, add meg nekem mindennap ezt, mondom, ezt akarom, a dobolást, a futást add meg nekem, mondom, kiáltom egyre, add meg, uram, hogy ismét láthassam mindazt, amit elképzelek, mondom, és futok tovább, add meg nekem, mondom, add meg, hogy újra, add, add, szól a zongora, a trombita, a dob, sikít minden, és kiabál és hallgat, minden egyszerre üzeni, hogy *megint, megint*, igen, minden, megint egyszerre, minden, minden jó lesz, szól a trombita, a billentyűs rákever, igen, minden, minden újra, gyere, újra, futok valahol, gyerekként megint, futok, futok az úton, velem van minden, az apám, az anyám, újra, igen, rohanás az egész, add meg nekem uram, a csendet, a zajt, az erőt, az örömet, a zenét, főleg a zenét add meg nekem, kiáltom, és rohanok tovább a csendben, rohanok egyre, egyre, egyre csak rohanok ---